

Пламен Тотев

Легенда за камъка

И тогава над земята се спуснала Сивата мъгла и забулила в покрова на забравата душите на хората. Те загубили вярата си, загубили и души-те си и така останали безпомощни на този свят. А те дори и не забелязали това.

И тогава задухал Вятъра на Покрусата, и изсмуквал той живеца на земята по пътя си, и оставял я черна и напукана. И така загинали дървевата и цветята, а с тях и всички живи твари – тези що ходели по земята, а също и тези, които се реели в небесата. Водата потъмнявала и отровена била, защото всичката риба изплувала с коремите нагоре.

И настъпил страшен глад. И умирали хората от немощ, а също и от черната чума, що носел Вятъра след себе си. И молели се хората на Новите богове за пощада, и жертви принасяли в дар, но отговор не получили. Безмълвни оставали и пророците, които непрекъснато се взирали в небитието търсейки път.

И тогава черен облак забулил небето. Грохот и тътен заглушили всеки друг шум по мъртвата земя. И ако молели се хората за дъжд да съживи изсъхналите ниви, то сега реки от кръв напоили напуканата пръст, защото урук-хай не знаели що е това милост. Стоманените остриета на мечовете и бравите им не щадели нито жени нито деца. И нямало сила, която да възпре могъщия им устрем, защото Сивата мъгла и Вятъра на Покрусата били белязали цялото население на южните земи с печата на вечната слабост.

Една по една били опожарявани всички твърдини що се изпречили на пътя на урук-хай. А следвали те една посока – на юг, само на юг, там, където като сняг блестели белите стени на Стейн. А бил Стейн столицата на Юга, елмазът що бил събрал в себе си цялата пъстрота на южните земи. Това бил градът, където хората грижливо пазели Камъка. На там се били насочили безбройните орди на урук-хий. Единственото нещо, което желяели било да пролетят кръвта на омразните си врагове и да при-тежават Камъка.

И ето били вече пред белите му стени. Но събудили се хората от тежкия сън що сковавал умовете им и спрели устрема на безпощадните войни. И бил Стейн като малък остров сред бушуващия океан на хиляди окървавени оръжия. Безброй очи се били вперили в белите му кули, а в тях се четяла единствено жажда за убийства и пламъкът на лудостта изгарял тез сърца, а устите изричали безчет страшни проклетия. От стени-те им отговарял ревът на защитниците. За последна битка се били събрали зад непревзимаемите кули всички отселили войни и магьосници от юга. И бил Камъкът единствената им надежда, и надявали се те на

неговата мощ да прогони врага, но напразно. Не отговарял Камъка на молитвите и заклинанията им и това изпълвало гордите сърца на войните със страх и отчаяние и превръщали се някои от тях в хленчещи сенки и доброволно се хвърляли от високите стени на Стейн. А били изминали само три месеца от началото на обсадата.

И случило се това в третата седмица на талтом – девет месеца откак врагът обсаждал крепостта.

Вървял Бард по тясната пътека що свързвала бойните кули. А бил той най-прочутият воин по тези земи. Безброй били враговете що били обагрили с тъмната си кръв острието на Драко – неговия меч и огромна била силата му. н есе поддал той на страха и отчаяно продължавал борбата. Но след девет месеца непрестанни битки бил той на края на силите си и виждал вече как Смърт бележела с костеливата си ръка челото му, а също и тези на другарите му. Близък бил краят на всичко това, а помощ нямало от никъде. И зърнал Бард в един момент тъмна сянка да се спотайва до едната бойница и изпреварил предупредителният му вик само с миг атаката на урук-хай. А били те огромни и страшни – с дълги като кинжали нокти и окървавени зъби. Носели някои рога на шлемовете, а други човешки скалпове и бронирани били от главата до петите и с шипове обсипани били ризниците им. Размахвали те огромни брадви на нащърбени мечове, а по страховитите им боздугани още имало следи от предишните битки. И бушувал в очите им Огънят на всемирната Лудост. И изпълнила се само за миг тясната пътека с тежката миризма ма кръв и смърт. А запял тогава Драко гибелната си песен и паяжина от смърт изплел около себе си. Посякъл Бард първите двама що се изпречили на пътя му и загубил после представа за времето.

И този път успели гордите защитници да отблъснат многочисления враг, но едвам се държали веч на краката си, а кръвта им се стичала от многобройните рани с които били покрити телата им. И втурнали се тогава лечителите да ги изцерят, а сам Бард се упътил към Цитаделата, там гдето Великият магъосник ден и нощ се опитвал да събуди мощта в Камъка.

Още щом престъпил прага на просторната зала го посрещнал гласът на стареца:

Пленник имаме, рекъл той. – Днес сам се е предал на стражата пред портата. Казал им че трябва да говори с мен. Та ето го. – и махнал с ръка.

И влезли тогава десетима войници и водели те един урук-хай окован с дебели вериги. Отстъпил две крачки назад Бард при вида му и

стиснал страха безстрашното му сърце в стоманената си хватка. Защото бил това самият Вендол – Повелителят на Сянката, Господарят на урукхай. А бил той с глава по-висок и от най-високия мъж. С черно расо била покрита стоманената му броня и шипове стърчали във всички посоки. Не чувствал сякаш той страшната тежест на оковите и блестели остриите му зъби в предизвикателна усмивка, а хвърлил един от стражите огромната брадва на Вендол в нозете на Бард, а по тъмното и острие още не била изсъхнала кръвта от скорошната битка и с гердан от човешки пръсти бил окачен на дръжката.

И отметнал тогава Вендол черната си качулка и осветил пламъкът от факлите татуираното му лице, а били очите му ясни и спокойни. И заговорил той с тежък глас и потреперили стените от силата на думите му:

Дошъл съм за Камъка, – рекъл той. Само неговата мощ може да възпре Старите богове що сипят лудост и смърт сред моите хора. О, глупак бях аз да им повярвам, а обещавах ми те и сила и власт и смъртта на омразните ни хора, и освободих ги аз, а сега дошъл съм да ги затрия за винаги. Да бяхте събудили мощта на Камъка, но уви – загубили сте силата и душите си всички вие. А иска Камъка в жертва душа, за да изпълни желаното. И дошъл съм аз за да му я дам. Но преди това трябва да свърша нещо, – казал той. Разкъсал при тези думи тежките окови и грабнал бравата и започнала страшна сеч и димяща кръв оплисквала Камъка и заблестял той със сияйна светлина щом ръка в стоманена ръкавица го повдигнала към небето.

И станало чудото. Врагът се разбягал и върнал се на север.

Това е краят на легендата. Но има още нещо.

И знайте о, вие хора, че ви бе даден втори шанс. И възпейте саможертвата на моя праотец Вендол, който отдаде душата си за да спаси своя народ и вас.

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/683>]